

κατημένος ο Σουρής σ' αυτό το ζήτημα στάθηκε πολύ άτυχος, αφού η μόρα του ταξεί για Σωσία του τον περιφρόνησε Κουρούπη.

Βράζει ο Σουρής τον «Ρωμίο», από πίσω του άμέσως ο Κουρούπης με το άηδέστατο «Ζλάπι» του. Τι Σουρής, τί Κουρούπης! Στίχους κι ο ένας, στίχους κι ο άλλος.

Ας τάφηνουμε τάλλα, κι' ας φτάσουμε στον 'Αριστοφάνη. Μεταφράζει ο Σουρής τις «Νεφέλες» μαγκρίζει κι ο Κουρούπης ύστερ' από τρία τέσσαρα χρόνια τις «'Εκκλησιαζούσες». Πώς είπατε; Νά μή μετρηθώ με τον Σουρή και στον 'Αριστοφάνη, όπως μετρήθηκε μαζί του με τον «Ρωμίο»;

Κουρούπης ο άνθρ και τίποτε δεν έννοιει νάφηση άμαγάριστο. Και ο λέων των γλωσσικών θεμιών κοιμάται. Ίσως γιατί έχει λόγους προσωπικούς με τον 'Αριστοφάνη να τον άφηνει να μαγκρίζεται από τους διαφόρους Κουρούπηδες. Έπειτα μόν ξεχνάτε και άλλο, πως ο Κουρούπης ρελακμάζει πάντοτε τον Μιστρούτη και ο φροσύτης κ' αυτός λέων όταν ρελακμάρεται κάνει στραβά μάτια κι άρνείν τούς λιθωνιστάδες του νάσελγάνουν σάν βερδύτοι Σατυροί.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΦΙΛΗΝΤΑ

Ο φιλήντης σ' λίγο τυπώνει ολόκληρη τή γραμματική του ξετελειωμένη. Τή τι αξίζει το βιβλίο αυτό για τον γλωσσικό αγώνι μπορεί να τ' νοιώσει όποιος διαβάσει το πρώτο μέρος που τυπώθηκε εδώ και δυό χρόνια. Τώρα το μέρος εκείνο ξαναχυμένο, καθαρισμένο απ' τ' λάθη, πιά επιστημονικά καταλογισμένο και συμπληρωμένο, θά τυπωθεί μαζί με τ' άλλα δυό μέρη ξετελειωμένα και μ' έναν καινούριο πρόλογο επιστημονικό. Τώρα λοιπόν τίποτα δέ ζητούμε απ' τους φίλους παρά να μ'ην παρμελήσουνε να γίνουνε όλοι συδρομητάδες. Όσοι λοιπόν έχετε κάποιο διάφορο για τή γλώσσά μας, είτε Ρωμιοί είτε Ρωμιόφιλοι ξένοι, πρέπει να πάρετε το βιβλίο που θάχει 25-30 τυπογραφικά φύλλα σάν τής βιβλιοθήκης του Μαρασλή και θά 'ναι με πολυτέλεια τυπωμένο. Η συδρομή είναι 5 δραχμές για τήν Ελλάδα, 20 γροσία για τήν Τουρκιά και 5 φράγκα χρ. για τ' εξωτερικό, π ρ ο π λ η ρ ω μ ή. Οι συδρομητάδες τής Ελλάδας στέλνουνε τήν αντίσηή τους σ' τή γραφεία του Νουμά - τής Τουρκιάς σ' τον κ. Φ. Φωτιάδη Γιατρό Ρερά-Gon/role agha-hamam 40 — του εξωτερικού σ' όποιον απ' τους δυό τοίς έρχεται καλύτερα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ
ΔΕΧΕΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.

έλευτερωτάδες και οι ίδιες ώδήγησαν τους άντρειωμένους, διαβαίνοντας σιμά στους αποκοιμισμένους φύλακες, και τους έδειξαν τήν κάμαρη όπου ο δράκος έκκοιτόν αποκοιμισμένος.

Αμα οι πάλληκαράδες έσμίωσαν στήν πόρτα, είδαν πάλι μπροστά τους τον άσπρομάλλη γέροντα, τον προσάτην 'Ισκιου του Σουμιγιόσι. «Σέ χαιρετώ και πάλι Ράϊκο» είπε το Πινέμα. «ώς εδώ καλά έπραξες και σ'ού δίνω τήν ελκή μου. Τώρα π'α να τελειώσης το έργο σου. Όμως πρέπει να ξέρεις; που ο Σχιούτεν Δόξι, έχει στο σώμα μαγική δύναμη και είναι γιομάτος φαρμάκι καθώς το φεϊδι. Όταν θ'ανε θανατερά πληγωμένος θά μείνη άκόμη ζωντανός για λίγο, με μπόρεση και με κακία, φαρμακρός για όποιον λαθώση. Για τουτο λάβε και το τρίτο δ'δρο, ένα μαγεμένο σκονί' όέτι τον με δαυτο ένω κοιμάται και θ'ανε άνυπεράστιστος.»

Ο 'Αίκος ύπάκουσε σ' το Πινέμα κ' έπ'ηξε το μαγεμένο σκονί' και με τους συντρόφους του έμπηξε στήν κάμαρη του δράκου. Και τότε είδαν το τέρας κοιτάμενο, αποκοιμισμένο, άφύσικο. Ήταν μεγάλος, μαλλισρός γίγαντας, πολύ μεγαλύτερος απ' ότι έφαινόταν έξυπνος, δοντάτος, κερατοφόρος, και τρομερός όλος κόκκινος σάν ή σ'τιά, με διαδούλο κεφάλι. Γύρω τουν ήταν καμπόσες ώραιες κυρίες, εύγενικές σκλάβες. Έκείνες είδαν με χαρά τόν έρχομό των πολεμιστάδων που ήταν όπλισμένοι με τήν πανοπλία τους με τα διπλόχερα σπαθιά τους βαρειά σάν βο-

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΧΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΠΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ

— «Όσο θέλεις. Μά πρέπει τότες ο νάφτης να νύχτα μονάχα να δουλέψη.»

Σιγάχτηκε ή Μυριέλλα.

— «Τή νύχτα; Γιατί άφτό;»

«Μά δι βλέπεις που κιντεθεί κ' ή άνοιξη να σ' ήη; Ήάχουμε γλήγορα καινοκίρι, και το καρφαλάκι που δέν είναι για τέτοια κ'ψα.»

— «Τή νύχτα, εγώ ροδούμαι...»

Κι άλήθεια, ροδούτανε περισσότερο ύσας τή σκοτάδι από το Γιάννη τον ίδιο.

— «Έλα τώρα, και δέν είπαμε πως θά περπατάμε σάν τους σ'τακούς. Το φεγγάρι εδώ είναι δεφτερός ήλιος. Θά προσμένουμε τή φεγγερογιομασία. Τί λές, άφέντισσα;»

Η άφέντισσα δέν έλεγε τίποτα. Μά τής έστρεψε πολύ. Σά γ'όμως το φεγγάρι, τής έστρεψε κ'όμω περισσότερο.

— «Ας δοκιμασούμε, λεί.»

Ο Γιάννης χαμογέλασε. Το χαμόγελό του όμοιο, το είδανε τα γένεια του μονάχα. Ήξερε πως ή δοκιμασία ούτε ώρα δι θά βασταύσε, και μέλιστα πως ή Μυριέλλα δέν καταλάβαινε άκόμη τή μεγαλύτερη δυσκολία του ταξιδιού, που μήτε τ'όμως να τής τήν π' από τ'ώρα.

— «Όρίστε, λεί, σούφερα πίτνδες και παπούτσι, όχι απ' άφτό δ' που πλέκεις το λόγο σου με φύλλα και με λουλούδια. Δέν κάνουμε. Σκότωσα δυό κατσίνες σ'ού τ'άρτεϊζα με το πετσι τους. Είναι γερά σάν το σίδερο.»

Τί γερά και ξεγερά; Κομματιαζόνταν το κοριτσι. Τα βράχια τής τ'ράπαγαν ως και το κατσικόπεσο. Τα γόνάτ'α τής σπακμένα.

— «Κακοτοπιά! — τής κάνει ήσυχη ο Γιάννης.

— «Δέ γυρίζουμε πίσω;»

— «Κακοτοπιά και να γυρίσουμε.»

— «Ας μείνουμε λοιπόν εδώ! —

Κοίταξε τα φύλλα 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107 και 108.

— «Και να μείνουμε πάρα κακοτοπία.»

— «Τότες τί θά γίνουμε;»

— «Μά να, εγώ λείω, άφέντισσα, να πλαγκώσης με το κέρι σου, άπάνω σ'το μαλακό το δέρμα, που θά σου σ'ρώσω πρώτα χ'όμω. Βλέπεις; Από κατσίνια κι άφτό, από τρεις κατσίνια μέλιστα. Κοινοκλιονεσαι. Τότες εγώ σε σ'κώνω σ'τα χέρια μου, χωρίς να σ' άγγίξω, και για δυό ώρες σε παγκάω. Θά φτάσουμε τα ζημερώματα.»

Τόν κοιτάζε ή Μυριέλλα. Ντράπηκε για τή φόβη της, για τήν κλοσόνι του, για τήν καρδιά του.

— «Και να ξέρης πως αν π'έσω, δηλαδή αν τ'όχη και με φέρης σε άνάγκη να κατακλιω, θά σ'αποδώ, γιατί έτσι το θέλω.»

Τα μάτια του, με πόνο, τ'έραγαν τα μάτια της τρυφερά.

— «Μη φοβάσαι, και κάλλια π'έβαινε εγώ.»

Το έ λυπήθηκε. Αμέσως βίχτηκε χ'όμω κι άγάλλια άγχαλια, σάν ή μόννα τή παιδί, τήν π'ερα σ'τήν άγχαλια του.

Σ'τα χέρια τ'ά δ'οντά που τή βασταύσαν, ή Μυριέλλα έννοιωθε πως άκουμπούσε το κορμί της σε σ'τάμα πιό σίγαρο, πιό γερό, πιό άσπαστο κι από το βράχο. Π'ετα της, τήν άκουσοδούλα της έκαί κάτω, δι χ'όμω τέτοια ήσυχάδα.

Όλοστρόγγυλο φεγγάρι έλουζε με το φ'ος του τα βουνά, τα θάλασσα και τόν ουρανό. Σ'τη Μασατιέρα, όπως και σ'τη Σάντα Κλήρα, σ' δέν έχει φεγγαρία, φαίνεται άπάνω μονάχα ή συνκατερά εκείνη, που έννομάζεται ο Σταβρός τής Μεσηδρίας, γιατί έχει σταβρομόρη. Άλλο άστέρι δε βλέπεις, και γ'όρο γ'όρο σ'τα σ'ταβρό, πισόμαθρο χ'όμο. Με το χ'όμο άφτό, με τήν άδεια όλοβαθη τοπασία, τ'όμαζε ή Μυριέλλα σ'τη μοναξιά της. Τώρα χ'ουσαρί ο ουρανό, ή θάλασσα πλημμυρισμένη από άχτίδες μαλακαπένιες, τ'ά βροχοδούνα σάν τα διακάντια. Γυάλιζαν οι κορφές τους, γυάλιζε σ'τα πλάγια και σ'τα παραπλάγια τους κάπου ως και το σκοτάδι, σ'ά μισοβρεμένο, σ'ά μισοξ'αθωμένο από τήν άντι-

λίμη και κορτερά τ'άν ζουράφια.

Έχοντας σ'τόν νού τους τή συμβουλή του Στοιχειού ο Ράϊκος και οι σύντροφοί του έδσαν σ'ριχτά με τα σκονιά το δράκο από τές κολώνες τής κάμαρας. Κ' έπειτα ο Ράϊκος με μία μεγάλη σπαθιά έπ'ηξε το τρομερό κεφάλι. Τότες έσάνηκαν άληθινά τα λόγια του 'Ισκιου του Σουμιγιόσι, γιατί το μεγάλο κεφάλι ετινάχτη σ'τόν άγέρα τ'ρίζοντας τα δόντια και ξερνώντας οίμα, κ' ήρθε κ' έπεσε πάνω σ'το κεφάλι του Ράϊκου χώνοντας τα δόντια σ'την περικεφαλαία, κ' έκαμε για μία στιγμή να γονατίση ο ήρωας. Άγκαλά όμως και τα δόντια ετ'ρύθησαν το σκληρό άτσάλι τής περικεφαλαίας, ο μαγεμένος σκούφος άπόμεινε έδλαθος και έτσι το δ'δρο του Στοιχειού εγλύτωσε το Ράϊκο. Άφού κ'όλας το κεφάλι ήτουν κομμένο, ολόκληρο το πελόριο κουφάρι, εστριφογύρισε κ' έσπαρτάρη σ'τασκιζόντες όλα τα σκονιά παρ'αχτός από το μαγεμένο, που τους είχε δώση το Πινέμα. Αυτό εδ'όσταζε και άμέτως οι σπαθίροι έρριχτήκαν πάνω σ'το κορμί και τ'όκοψαν κομμάτια με τα κορτερά σπαθιά τους ένω οι δύστυχοι κυρίες έκκοιταζαν περιτρομες τή φοβερή σκηνή. Έτσι έφ'ονούτη ο Σχιούτεν Δόξι, και το κορμί του τεμαχισμένο δέν έμπορούσε πιά να βλάψη.

Όμως οι φοβεροί βρόντοι του καλέματος εζύπνησαν τους δαίμονες που έρριχτήκαν σούδρου μούρδου πάνω σ'το Ράϊκο και σ'τους σπαθίρους του. Μά ο Ράϊκος έρριξε π'ερα τή χαλασμένη περικεφαλαία, όχι και το μαγεμένο

σκουφι, κ' έπλήγωσε τόν καπετάνιο, όμα που εφανερώθη, καταφέρνοντας μία τρανή σπαθιά που του χ'όρισε σ'τη μέση το κεφάλι ως το πηγούνι. Και οι σύντροφοί του έπαίξαν κι αυτοί τές σπαθες τους πολεμώντας τους δαίμονες. Ο Βατανάβε ν'ο Τσούνας, ο πρώτος σπαθίρος του Ράϊκου και ο πλιό άγαπημένος του, που χ'όρνια όπίσω τόν είχε βοηθήσει, σ'το φ'νο του δαιμόνου Σπίδερ, έκοψε σ'τη μέση ένα άσχημότατο δαίμονα χωρίζοντας τον σε δυό σ'τη ζωση, ένω ο Σουϊετάκι και ο Σαδαμίχι ο χορευτής, ο καθένας έκκότωσε ένα δαίμονα με τρομερό χτύπημα που πέφτοντας άκόμωσα του λαιμου και του ώμου εχ'όριζε το κορμί πατώκορφα. Και οι άλλοι με παρόμοιες τεχνικές σπαθιές έρριξαν κάτου τους δαίμονες που τους άντιμετώπιζαν. Και ο τ'ράκος εγενότου με λυσσιασμένη μάνητα, ή μισή δωδεκάδα πολεμιστάδες δέν είχαναν τή θέση τους και εσκόπωναν τους δαίμονες καθώς εμπαίναν σ'τη μαλλιά, ως που ύστερα από μεγάλον αγώνα και πολλές λιθωματιές εζ'ολόβρεψαν όλη τή σωματοφυλακή.

Έπειτα οι ήρωες άναζήτησαν τές φυλακές όπου ο δράκος εφυλάκωνε τους σκλαβωμένους, και άφού πολλήώρα εγύρψαν έκατάρθαν σ' ένα φοβερώτατον τόπον όπου όλόγυρα ήταν σπηλιές και όπου ή γ'ή ήταν στρωμένη καύκαλα και κοκχάλες. Αυτού εβ'ρήκαν δυό δαίμονες που εφύλαγαν, τους δυό ύστερους, μεγαλύτερους και τρομερώτερους από τους άλλους. Αυτούς τους έπικταν ζωντανούς και του, έδσαν καλά με σκοπό να τους βάλουν όδηγούς για τές

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΘ'

Η μοναξιά της αγάπης.

φεγγαριά. Κι από πικρού, από τόν κάμπο, από τὰ δέντρα, τὰ βουμάνια, τὰ λουλούδια, τὰ χόρτα, τὸ χῶμα, κι από τῆς θαλάσσης τὴν ἀρούρα κι από τὶς τεκτονικές τοῦ βουνού, ἀνέβαινε ὡς ἐκεῖ ἀπάνω, στὸν Κεντροβούνκο, μὲ μονοδικιά, μὲ μαγεφτικιά μυρουδιά, πού λες κι συνεργῶτε ἡ Δημιουργία ὅλη, γιὰ νὰ τὴν κάμη πὺς τελεία κ' τὸ ἐρωτευμένον.

Νάρκωμένο τῆ μυρουδιά, ἡ Μυριέλλα σὰ νὰ ξεγνοῦσε πὺς εἶταν τὴν ἀγκαλιά τοῦ Γιάννη. Σώπαινε τὸ Νησί πέρα πέρα κ' εἶχε τόση νάρκη ὡς κ' ἡ σάπια, πού μόλις ἔκουγες τόπο τόπο τὸ ἀνάλαφρο βῆμα τοῦ Γιάννη, βαδίζαμένου ξέθαφρα καὶ πιδέξια στὰ βράχια τοῦ τάχα πημένον. Τὸ γλυκὶ τὸ χτύπημα τοῦ ποδαριού του εἶτανε πὰ μουσικὴ στάφτι τῆς, σὰ χὰδι πού τὴ κανοῦριζε. Σήκωνε πού καὶ πού τὰ μάτια τῆς πρὸς τὸν ὄρανό. Τώρα τὴ μάγεβε νὰ τὸν κοιτάξῃ. Τὸ στόμα τῆς κλειστό ἔλεγε δὲν εἶχε δύναμη νὰ πῇ. Ἄξαφρα σφάριζε τὰ ματάκια τῆς. Ἀποκοιμήθηκε τὸ παιδοῦλι.

Βαδίζε βαδίζε ὁ Γιάννης στὰ βουνά. Τὸ καθημένο τὸ ζῶο, πού ξανάγεινε ἄνθρωπος, βνωμονοῦσε τὴ Μυριέλλα γιὰ τὸ θάνατο. Βαδίζε βαδίζε ὁ Γιάννης καὶ στὴ θάλασσά του μὲ ἀλάλητη ἰσχυρή, ἔσκυφε κάποτε τὸ πρόσωπό του καὶ θεωροῦσε τὸν ὕπνο τῆς Μυριέλλας τὸν ἀπαλό.

Ἄνοιξε τὰ ματάκια τῆς. Τὸν εἶδε. Χαμογέλασε. Τῆς φάνηκε μισὸ νόστιμο, μισὸ ἀστεῖο, τέτοιος γίγαντας νὰ προσέχη τόσο προφρατὸ ἕνα γυναικοῦδι.

Ἄπλωσε τὰ χεράκια τῆς. Τοῦ χὰδεψε λιγάκι τὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιά.

— «Βίσιον καλὸς ἐσύ.»

Κ' ἔλειψε πάλι τὰ ματάκια.

Φεγγαρι τοῦρανοῦ, ἐσύ μονάχο εἶδες τὴ χαρὰ του. Μὰ δὲν μπόρεσες νὰ διῆς μὴν ἄλλη μεγαλύτερη ἀκόμα, γιὰ τὴ φτάσανε μὲ τὰ χαράματα.

Ἡ Μυριέλλα κοιμοῦνταν ἀκόμη. Ὁ Γιάννης δὲν ἔλεγε τίποτις. Ἀπὸ τοῦ χὰδιού ἐκείνου τὴ στιγμή, φοβότανε ὡς καὶ νὰ συλλογᾶται, μὴν τύχη καὶ τοῦ ταραξῆ ἕνας λογισμὸς τὴν ἀπέραντη γλύκα τῆς καρδιάς του.

Ἄναγκάστηκε ἄνωγ νὰ τὴν ζυγνήσῃ

— «Ἀφέντισσα, γιὰ λίγη ὥρα καὶ φερμένοι.»

— «Στάσου! Στάσου. Κ' ἐτοιμὴ δὲν εἶμαι. Ποτέ μου δὲν κοιμήθηκα τόσο καλά. Πρέπει νὰ σ' ἀνταμείψω. Σκύψε, σφάριζε τὰ μάτια, νὰ σοῦ δώσω κ' ἕναν μπάτσο, γλυκό.»

Ἐσκυψε ὁ Γιάννης πρὸς τὴ Μυριέλλα. Καὶ μισὸ παιδιόκορι, μισὸ τρυφερά, τοῦ λαφροφίλησε τὰ ματόκλαδα.

φυλακὲς πού ἐμέναν ἄλλοῦ ἀγνώριστες.

Ὅμως τώρα πολλὲς ἀπὸ τῆς σκλαβωμένες ἀργόντισσες, ἰδόντες πού καὶ οἱ ὕστεροι δαίμονες ἦταν πιναμένοι καὶ δὲν ἐδύνονταν πλιά νὰ εὐχέσων, ἐπρόβαλαν κ' ὠδήγησαν οἱ ἴδιες τοὺς ἀντρεωμένους στὰ σπήλαια, πού ἦταν τόποι δεινοὶ γιομαῖτοι σωροῦ ἀνθρώπινα κορμιά καὶ στρωμένοι μὲ κόκκαλα. Οἱ σπαθαροὶ ἦταν κρουσμένοι ἀπ' ὅτι ἔβλεπαν κ' ἦταν ἀνυπόμονοι νὰ γύρουν πίσω γιὰ νὰ θανατώσουν τοὺς δύο δαίμονες πού δὲν ἔπρεπε νὰ ζήσουν οὐδὲ στιγμή πλιά ἀφοῦ εἶχαν ἀνακατωθῆ σὲ τέτοια κρέματα. Ἀφοῦ λοιπὸν κάθε τόπος εἶχε ἀναζητηθῆ κ' ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι φυλακωμένοι εἶχαν ἐλευτερωθῆ, ἦρθαν κ' ἔκοψαν τὰ κεφάλια τῶν δύο δαίμωνων.

Τέτοιο ἐστάθη τὸ τέλος τοῦ δράκου καὶ τῆς συμμορίας του. Ὁ Ράικος καὶ τὰ παλληκάρια του ἐπῆραν μαζῆ τους τὸ κεφάλι τοῦ Σχιούτην Δόξ: καὶ τὰ κεφάλια τῶν ἀρχηγῶν τῆς δαιμονικῆς σπειρας κ' ἐγύρισαν θριαμβευτικὰ στὴν Ἀτοκρατορικὴ χώρα φέρνοντας μαζῆ τους καὶ τῆς ἀργόντισσες πούχαν γλυτώσει. Καὶ παντοῦ στοὺς βουνίσσιους δρόμους, ὅπου τὰ πατήματα εἶνε δύσκολα καὶ κίνδυνος, τὸ Πνεῦμα τοῦ Σουμιγίσι τοὺς εἶδεινε τὴν στρατὴν, περνώντας τους ἀπὸ τὰ καλύτερα μονοπάτια.

Χρεῖα δὲν εἶνε νὰ γένῃ λόγος γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ τοκράτορα καὶ γιὰ τῆς ἀντιμοιῆς πού ἐπώρεψε ἀπάνου στο Ράικο καὶ στοὺς συντρόφους του. Τὸ ἱστορισμένο γε-

Ἡ μέρα μὲ τὰ ξαθά τῆς τὰ μαλλιά χρῶσανε τὴν Ἀνατολὴ τοῦ Νησιού, ὅταν κατέθηκε ἡ Μυριέλλα στὰ κατατόπια τοῦ Γιάννη. Ὅλα τῆς φανῆκαν ἀμέσως σὰ νάχανε ἄλλη ὄψη ἐδῶ. Δὲν καταλάβαινε πιά οὔτε τὸ φόβο τῆς νάρη. Ὅχι μονάχα γιὰ τὴν ἀποκοιμηθεμένη τὸ φίλο τῆς, μὰ γιὰ τὴν ἀλημέρια του μοιάζανε σωστὴ πολιτεία.

Θάμαζε ἡ Μυριέλλα ὅτι ἔβλεπε. Ἡ σπηλιά τοῦ Γιάννη βρισκούνταν, ὅπως εἶπαμε, στὰ πόδια ἐνὸς βουνού τῆς ἀνατολικῆς σείρας, κοντὰ στὸν Κεντροβούνκο. Πρῶτα ὁ Γιάννης πλάγιαζε στὴ σπηλιά του ἔπειτα, τὴν παραίτησε, ἐξὸν ὅταν ἔβρεχε, γιὰ τὴν ἔστρωννε πολὺ καλῆτερα μπρῶς τὴ σπηλιά του τὴν ἴδια, πού εἶχε καὶ δέντρα ἐκεῖ, κ' ἔτσι κοιμοῦνταν περὶφρημα, πάνω στὰ βελουδένια τὸ χόρτο, μέσα στὴν πράσινη, φυλλόπλαστη κάμερή του εἶτανε κάμερη ἀληθινή, ἐπειδὴ κ' οἱ δεντροκορφές, σμιγμένες καὶ κλαδοπλεγμένες, εἶτανε σὰ σκέπασμα τοῦ σπιτιού.

Κόπαινε πῆγαινε νὰ πέσῃ στὸ παραπλήσιο τὸ βουμάνια. Καθῶς εἶχε κομῆ μὲ τὰ δέντρα τῆς σπηλιάς του, ἔτσι ἔκαμε πράσινη κάμερα καὶ στὴν καταμασιὰ τοῦ βουμάνιου, κόβοντας, κλαδέβοντας, σπάνοντας, ἢ καὶ φυτεύοντας. Ἐνωεῖται, ὁ καιρὸς δὲν τοῦ ἔλειψε τόσα χρόνια στὴ Μασσατιέρα, νὰ βολεφτῆ ὅσο μπόρεσε καλῆτερα καὶ νὰ τὰ συγύριση ὅλα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ βουμάνιου, δηλαδὴ κατεβαίνοντας βορειοανατολικά πρὸς τὴ θάλασσα, εἶχε παλιε κορφοῦλες δεντροφυρμένες καὶ μεγαλολίθια πρῶσινα καὶ λουλουδιασμένα. Ἐαπλωνόντανε τὰ λιθάρια ὡς κατὶ βουναράκια, ἀψηλούτσικα ἄνω καὶ φαρδουλὰ πού ἐκρυβαν τὴ θάλασσα σὲ κείνο τὸ μέρος. Ἀλήθεια πού καὶ νὰ μὴν τὴν κρύβανε, μόλις θὰ τὴν ἔβλεπε ὁ Γιάννης, γιὰ τὴν ἀπὸ τὴ σπηλιά του ὡς τὰ βουναράκια, καὶ φυσικὰ περισσότερο ἀκόμη ὡς τὰ κρυφιαλὰ πέρα, εἶχε κάμποση τοπωσιά, καὶ μάλιστα τοπωσιά μὲ πλατάνια δῶθε κείθε. Γιὰ νὰ διῆς θάλασσα, ἔπρεπε νὰ πᾶς ἴσια μὲ τὴν κορφοῦλα, πού εἶτανε ἀνάμερα καὶ σὲ κάποιο διάστημα, σὰν ἔρχουσαν ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Γιάννη. Ἐπρεπε νὰ περάσῃ καὶ τὸ ποτάμι, πού ἔσκυφε σὲ δύο λαγκαδιὲς τὸ λιβάδι, καὶ πού τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὴν κορφοῦλα, τὴ γύριζε κ' ἔρρεγε ἤσυχα στὸν κάμπο.

Τὰ ζῶα, δηλαδὴ τὰ σκυλιά, εἶτανε μαζωμένα στὸ λιβάδι, δῶθε τοῦ ποταμοῦ, τὰ περισσότερα μάλιστα στὰ γύρω στὴ σπηλιά τοῦ Γιάννη, λείψτρα ὅλα τους

τρέχαμενα, πηδάμενα καὶ πικίζόμενα, γιὰ τὸν εἶδιε ἡ συντροφιά τοῦ ἀνθρώπου δὲν ξέρω ποιά πρωτόνοιστη γιὰ τὰ ἴδια ζυγνάδα καὶ ζωή. Στὸ βουνὸ τῆς σπηλιάς, πότε πύ ἀπάνω, πότε πύ κάτω, ἔβασκν οἱ κατοίκους. Μερικὲς εἶχανε συνηθίσει: στὸ πρόχωμα πού στέγαζε τὴ σπηλιά ἢ κατσίκα ἢ ἀγαπημένη πλάγιαζε μέσα. Ἐνωεῖται, κατέβηκαν ὅλες τους συγὰ στὸ λιβάδι, ὅπως ἔφερνε ἡ τὸ γούστο τῆς καθεμιάς ἢ πάλι ἢ φίλια πού εἶχε μὲ τὰ σκυλιά, κ' ἴσα ἴσα τὴν ὥρα πού φάνηκε ἡ Μυριέλλα στὸ λιβάδι, ἕνα σκυλάκι, τὸ σκυλάκι πού ὁ Γιάννης τῆς εἶχε πᾶι στὴν ἀμμοδούλα, ἔπαιζε μ' ἕνα γίδι, μ' ἕνα μικρὸ γιδόπουλο, καὶ δὲν ἔμοιαζε ἀκόμα νάτανε εἰς δύο τους πολὺ προχωρημένοι στὴ γνωριμιά, γιὰ τὴ ζύγωνε τὸ σκυλάκι, νὰ διῆ, μύριζε, πῆγαινε πίσω, ἔρχουσαν μπροστὰ, στεκότανε, μὰ τὸ γίδι κατέβαζε τόπος τὸ κεφάλια του, τὸ κουνοῦσε, μὰ διο, ἀντιμετώπιζε τὸν περίεργο, δὲν τὸν πείραζε ὅμως. Ἐφάγε τὸ σκυλάκι, ὅπου νὰ γυρίσῃ νὰ ξαναχορῆσῃ τὰ ἴδια, κ' ἔτσι μὲ τὸ Γιάννη τῶρα καὶ μὲ τὴ Μυριέλλα, ἡ ἐρμὴ ὅλη τῆς Μασσατιέρας γίνουσαν ἕνα χωριό.

Ἀφοῦ εἶδεις ὁ Γιάννης περστικὰ τῆς Μυριέλλας τὸ ἀνοιχτοπῆρτι τῆς σπηλιάς του, διαθήκε μαζῆ τῆς, μ' ἕνα κάποιο ὄφρα σιπωσιακὸ, σὰ νὰ φύλαγε πιά κἄνα μεγάλο μυστικὸ, καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς τὸ ποτάμι πέραθε. Εἶχε ρίξει καὶ γιοφύρι, δηλαδὴ πελεκημένονε δεντροκορμῶ. Πάτησε μὲ τὸ πόδι τῆς τάλαιφρῶ, καὶ στὴ μέση, γύρισε τὸ προσωπάκι τῆς, νὰ τοῦ πῇ τάχατες πῶς δὲν πέφτει. Ἐπαιζαν κ' ἀρτοῖ σὰν τὸ σκυλάκι μὲ τὸ γίδι. Ὁ Γιάννης ὅμως μπῆκε στὸ νερό, ἦρθε πλάγι τῆς, ἀν πέσῃ νὰ τὴ βουτάξῃ, κ' ἔβγαλαν οἱ πλάτες του μονάχα ἔξω ἀπὸ τὴν ἀπανωσιὰ τοῦ νεροῦ.

Μούσκεμα ὁ φίλος. Μὰ τί πείραζε; Στεγνώνεις γλήγορα στὴ Μασσατιέρα, κ' ἀφοῦ δὲν ἔπαθε τίποτις τὸ κορμί, τί ἄλλο γύρεβε ὁ Γιάννης; Βιαζότανε κιάλας νὰ τῆς δείξῃ τὰ περίφρημα τὰ θάματα, πού τῆς ἔταξε.

Τὰ εἶδε.

Βορνομεριάς πίσωθε ἀπὸ τὴν κορφοῦλα καὶ στὰ πόδια τῆς, γιὰ νὰ εἶναι πύ ὄρασι, ὁ Γιάννης εἶχε προφταξῆ σωστὸ φρούριο. Ἐφῆρε, τί θαῖφέτε; τὴν πρῶμη ἀλάκαρη τοῦ καραβιοῦ, κ' ὄχι διόλου γιάλο γιάλο, καθῶς ἔλεγε τῆς Μυριέλλας, παρὰ σοφιστικὴ κατὶ πολλὴ περίεργο, σὰν ἄξιος νάφτης πού εἶτανε.

Ἰβῆκε στάμπαι ἄδεια βαρέλλια, πού τὰ εἶχανε γιὰ νερό στὸ ταξίδι, τὰδεσε μὲ σκονιά, τὰκαμε ζῶνη γύρω στὴν καρῆνα, φέρτωσε τὴν πίσω μεριά μὲ πέτρες, γιὰ νὰ σκονοτετα ἡ σπασμένη ἄκη σὰν πλώρη, ἔβαλε παννὶ, καὶ μὲ τὸ τιμόνι, δὸς του γύρισε τὰκρωτήρι τὸ βορειανό, κ' ἦρθε γιὰ μὲ μὲρα στὴν ἀνατολικὴ τὴν ἀκρογιαλιά. Δηλαδὴ, κατῶρθεσε κείνο πού δὲν κατῶρθεσε ὁ καημένος, ὁ καραβιοῦρης, ὁ πατέρας τῆς Μυριέλλας.

Μὰ τὸ πύ δύσκολο εἶτανε, μὰ κ' ἔφταξε, νὰ τὰνεδάση ὡς ἐκεῖ ἀπάνω πού τῶδλεπες τῶρα στὴ στεριά! Τί νὰ στοχαστῇ πάλι; ὡς τόσο, εἶχε δὲν εἶχε τὸ στοχάστηκε κ' ἀφτί. Τὰ βαρέλλια τὰκαμε ῥόδες γύρω στὴν καρῆνα, γιὰ νὰ μὴν πέφτῃ, νὰ μὴ γέρνῃ ἔξωθε τὰ σκυλιά, τὶς κατσῖκες, ὅπως μπόρεσε. Μὰ τὸ περισσότερο τράβηξε ὁ ἴδιος κ' ἀφτίς τὰ οἰκονόμησε ὅλα. Ἀμέ, σὰ δὲ γίνης θεριὸ στὴ δύναμη, τί νὰ κάθεται καὶ γιὰ τὴ νὰ πολεμᾶς χρόνια στὴν ἐρμιά; Κι ἀφοῦ τῶφερε, μὲ τὰ σιδερικὰ πού βῆκε στὸ καράβι, μὲ τὸ ἕνα μὲ τᾶλλο, τὸ σκῆρσε, τὸ θεμελίωσε, τῶσαξε, τὸ συγύρισε βῆκε κάμερα παλάτι.

Δηλαδὴ, πῶς δὲ σφάνταζε λιγάκι κωμικὰ τὸ παλάτι ἀφτί, δὲ θὰ τὸ ποῦμε. Πῶς θέλεις ἀλλίως μὲ ἀναποδογυρισμένη τὴν καρῆνα, μισὴ καρῆνα μάλιστα; ὁ Γιάννης ἀφῆσε κιάλας στὴν καρῆνα κατὶ θαλασσόχορτα πούχανε κολλήσει, κατὶ μούχλες μουντοπρασινομάδες, στὰ πλάγια ἔβαλε καὶ φύκια, φύκια μεγάλα ὅπως βγάξει ἐκεῖ κάτω ἡ θάλασσα, φύκια πύ πλατῖα

ρόγραφο διηγείται μίαν θριαμβευτικὴν δεξιότητα καὶ περιγράφει μὲ λεπτομέρεια ὅλες τῆς τιμῆς. Ὁ ἀντρεωμένος Ράικος ἐζήσε ὡς πού ἐγέτασε πολὺ, καὶ ἀπέθανε ἤσυχα τιμημένος ἀπ' ὅλη τὴ Ἰαπωνία. Ἡ ἀληθινὴ ἐποχὴ τοῦ θανάτου του εἶνε τὸ ἔτος 1021 καὶ ὁ φόνος τοῦ Σχιούτην Δόξ φαίνεται νὰ ἐχτελέστηκε τὸ 947. Εἶνε μορστὸ, πραγματικὰ ὁ δράκος νὰ μὴν ἦτον ἄλλο παρὰ ἕνας ἀρχηλοστῆς τολμηρὸς καὶ σκληρὸς, καὶ ἡ ἱστορία νάλαβε τὸ ὑπερφυσικὸ πλοῦμισμα περνώντας ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Βῆκε σὲ βιβλίο
ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ
ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΝΑΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝ

Πουλιέται χωροδομένο 2 δραχμῆς, (Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φ. Χρ. 2) στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» καὶ στὸ Βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἐστίας».

κι από τα φύλλα της κλαμιάς, ίσως για να αντιστοιχ...

Δεν του έφταζε όμως να κλάη πόρτα με λάγνελλα...

Δεν της άρεσε. Μπορεί πάλι και να είχε όρεξη να...

— «Αρέντισσα, όρίστε και το κλειδί σου.»

Τού απολογήθηκε η Μυριέλλα.

«Νά το χαιρέσει! Άλλα συστήματι θά σου μάθω...

Και τού έδειξε τή κλέμελλα, μ' ένα στραβοκίτ...

— «Τώρα να με πιάς στη σπηλιά σου. Ός τή...

Κατέβηκε πάλι στο ποτάμι. Άξαφνα, προχω...

— «Στέκα, λεί.»

Και σαν τί λάρι, πήδαε στο νόμο του καθιστά...

Γιατί τάχα και πώς της πέρασε να τή κάμη, ά...

Νά μην ξεχνούμε πώς εΐτανε και κάμποσο άσυνή...

ψυχόθελα της έκαινο πού γνώρισε άνοιωθα κι άφυ...

Εΐναι μεγάλη έρωτοανάφρα κι ή μοναξιά. Τόβλε...

Ξεθάρρα ή Μυριέλλα τού βιάστηκε τή κεφαλή με...

(Ακολουθεί)

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Μας εΐπαν πώς καϊτά «Παναθήναια» έκναδημοσί...

— Γράφωμε «μ α ε ι π α ν» γιατί τή «Παναθήναια...

— Μας εΐπαν άκομα πώς τή «Παναθήναια» δέν έ...

— Δέν τή πιστεύουμε. Γιατί αυτό εΐναι πρόστυχη λ...

— Σπουδαιότατα αυτά πού δημοσιεύουν οί «Καιροί»...

— Τους τή εΐπε, λένε, κάποιος έγκριτος όμογενής...

— Οί εόνόητοι λόγοι εΐναι πώς τέτοιος όμογενής...

— Ο κ. Ξενοπούλος ύστερ' από τή φιάσκο τής Βαλέ...

— «Και δέκα να τή έννοιωσαν τή άριστούργημα...

— Δώ και μήν εΐχε γράψει κάπου πώς τόν ένδιαφ...

— Δέν έχει όμως αυτό να κίνη τίποτα. Ο κ. Ξενο...

— Πέτυχε ή γιορτή τού στόλου πούγινε στο Φάληρο...

— Τό ζήτημα τώρα εΐναι να παύγη κι ο στόλος πού...

— Οί «Καιροί» κ' ή «Έσπερινή» έτοιμάζουν έντονη...

— Οί «Καιροί» έχουν σκοτώσει ως τώρα μ' έπιση...

— Μερικοί μάλιστα ρωτούν αν τή σονέττα τού Πο...

— Τό εΐπαμε και άλλοτε, πώς τή σονέττα αυτό εΐναι...

— Ύστερ' από τρία φύλλα τελειώνει τή ρομάντζ...

— Τό φύλλο 112 θά τή τυπώσουμε με δώδεκα σελίδ...

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟΠАЗΑΡΟ

Άθήνα 3η Αύγουστο

Φίλτατε κ. Νουμά,

Ότε διεθυντής τή «Έστία» εΐμαι για θά σε διο...

Νά κ' ένα παράδειγμα. Εΐρεις πιστεύω πώς ό Βα...

Με άφοσίωση.

Π.